

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014201123
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014201123.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: E. Y. L., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Afganistan, miesto pobytu v SR: Q. XXXX/X, XXX XX F., právne zastúpený: JUDr. Miroslava Mittelmannová, advokátka, Drotárska cesta 16, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2014/004518-004 zo dňa 29.04.2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/141/2014-43 zo dňa 25. mája 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie p r e r u š u j e .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250 j ods. 1 OSP zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/004518-004 zo dňa 29.04.2014 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) ako aj rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č. PPZ-HCP-BA6-31-17/2014-TPC zo dňa 18.02.2014 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 54 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení účinnom v čase vydania napadnutých rozhodnutí (ďalej aj ako „zákon o pobyte cudzincov“).

V dôvodoch rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 OSP, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní a dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca mal od 19.06.2009 na území Slovenskej republiky poskytnutú doplnkovú ochranu migračným úradom Ministerstva vnútra Slovenskej

republiky splatnosťou do 13.09.2013. Dňa 01.07.2013 si podal žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Migračný úrad vydal dňa 27.09.2013 rozhodnutie ČAS:MU-342-15/PO-Ž-2013 o nepredĺžení doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky žalobcovi. Dňa 20.11.2013 si žalobca podal žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu na základe toho, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava oprávnené a nepretržite po dobu piatich rokov bezprostredne pred podaním žiadosti a ustanovenie § 52 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov deklaruje skutočnosť, že do doby nepretržitého pobytu podľa odseku 1 písm. a) sa započítava doba od podania žiadosti o udelenie azylu do rozhodnutia o udelení azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany.

Prvostupňový správny orgán počas konania získal v zmysle ustanovenia § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z.z. informáciu utajovaného charakteru so stupňom utajenia „dôverné“ vedenú pod číslom 65/12 -D- 45 - 171/2013 - S zo dňa 03.12.2013, ktorej pôvodcom je SIS. Prvostupňový správny orgán sa oboznámil s touto utajovanou písomnosťou dňa 08.01.2014. Žalobca bol oboznámený, že takáto informácia sa v spise nachádza a že jeho žiadosť o pobyt smeruje k zamietnutiu, žalobca sa k nej vyjadril dňa 06.02.2014 a 18.02.2014 s tým, že na Slovensku riadne, legálne pracuje, nebol s ním doteraz žiaden problém. Má záujem budovať si tu budúcnosť.

Pri zamietnutí žalobcovej žiadosti o udelenie povolenia na dlhodobý pobyt prvostupňovým rozhodnutím, správny orgán prvého stupňa v odôvodnení predmetného rozhodnutia uviedol s poukazom na § 52 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov len to, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že neuvádzanie podrobného odôvodnenia v rozhodnutí správneho orgánu o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na dlhodobý pobyt podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, je opodstatnené z dôvodu ochrany utajovaných skutočností. Podľa žalovaného rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom, a preto ho potvrdil. Vzhľadom na charakter utajenia predmetnej informácie podanej oprávneným štátnym orgánom nie je možné, aby jej obsah bol v rozhodnutí bližšie špecifikovaný.

K námietke žalobcu ohľadom porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru, uviedol že tento garantuje právo na prístup k súdu, avšak toto právo na prístup k súdu nie je absolútne. Podlieha implicitne pripusteným obmedzeniam, pretože s o zreteľom na jeho povahu ho štát v niektorých prípadoch musí upraviť predpismi v závislosti od potrieb a možností spoločnosti a jednotlivcov. Obmedzenia by neboli zlučiteľné s čl. 6 ods. 1, ak nesledujú legitímny cieľ alebo ak neexistuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý má byť dosiahnutý.

Krajský súd zastáva názor, že právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 120 ods. 2 je súladná s čl. 6 ods. 1 Dohovoru s prihliadnutím na cieľ - bezpečnosť štátu, ktorý má byť dosiahnutý. Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých rozhodnutiach uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú. Článok 6 ods. 1 Dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad, aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Rui Toria proti Španielsku zo dňa 09.12.1994). Vzhľadom na uvedené krajský súd uviedol, že pokiaľ správne orgány pri posudzovaní žiadosti o udelenie trvalého pobytu vychádzali z obsahu informácie SIS, majú za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre rozhodnutie podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a v rozhodnutí uviedli iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, postupovali v súlade so zákonom a v ich postupe súd nevidel žiadne pochybenie.

V rámci prieskumného konania sa krajský súd s predmetnou správou v režime utajenia so stupňom „dôverné“ oboznámil za zachovania podmienok citovaného zákona ako aj Výkonávacej vyhlášky č. 338/2004 Z.z. v platnom znení a dospel k názoru, že táto informácia podaná Slovenskou informačnou službou Úradu hraničnej a cudzineckej polície, mala práve charakter vety druhej, hore citovaného zákonného ustanovenia. Iným štátnym orgánom v zmysle tohto zákonného ustanovenia je v danom prípade i žalovaný, a to či už v prvom stupni alebo v odvolacom konaní, pretože v danom prípade nešlo o konanie ohľadne trestnej činnosti žalobcov ale o informácie, ktoré boli nutné na posúdenie, v

dôsledkoch ktorého má viesť k zamedzeniu protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti.

V súdnej veci išlo o stret základných práv na strane žalobcu a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva pre ochranu jeho bezpečnosti, verejného poriadku a pod. Pokiaľ správny orgán, ktorý zo zákona rozhoduje v danej veci, dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, v odôvodnení rozhodnutia v súlade s § 120 ods. 2 písm. g) zákona o pobyte cudzincov uvedú iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Preto sa krajský súd nestotožnil s názorom žalobcu, že vzhľadom k tomu, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, musí správny orgán vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu. V takomto prípade postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Niet však pochyb o tom, že takémuto rozhodnutiu musí predchádzať zisťovanie rozhodujúcich skutočností prostredníctvom orgánov štátu, k tomu oprávnených za splnenia podmienky, že správne orgány rozhodujúce vo veci povolenia dlhodobého pobytu sú s konkrétnymi zisteniami orgánov štátu oboznámené. V tomto prípade bola táto podmienka splnená.

Krajský súd uviedol, že zákon o pobyte cudzincov nedefinuje pojem verejný záujem, ale ani pojmy ako je dôvodné podozrenie, ohrozenie bezpečnosti štátu a pod. Teda ide o pojmy, ktoré platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používajú. V každom prípade však obsah týchto pojmov nesmie byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, s Ústavou, s medzinárodnými zmluvami a dohodami. Pokiaľ správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcu vychádzali z informácie z Úradu hraničnej a cudzineckej polície MV SR a Slovenskej informačnej služby a v rozhodnutí uviedli iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, v takomto postupe nevidel ani súd žiadne pochybenie. Poznanie konkrétnych dôvodov z ktorých informačná služba vychádza pri svojom závere o hrozbe žalobcu pre bezpečnosť štátu je rozhodujúcim podkladom, z ktorého správny orgán pri posudzovaní jeho žiadosti o dlhodobý pobyt vychádzal. Účastník konania nebol oprávnený sa s informáciou v stupni utajenia „dôverné“ oboznámiť. Toto právo majú súde v rámci súdneho prieskumu rozhodnutí a Krajský súd sa s informáciou, na základe ktorej správne orgány dospeli k záveru, že je naplnený zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov oboznámil a dospel k záveru, že utajovaná skutočnosť mala charakter konkrétneho vymenovania faktov, ktoré vedú k možnému záveru o nevhodnosti vyhovieť žiadosti. Nie je preto dôvodná ani námietka žalobcu ohľadom porušenia jeho práva garantovaného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, a to vyjadriť sa k tým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonávajú.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorý v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zamietol žalobcovi žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky s pozitívom ustanovenia § 120 ods. 2 písm. g) zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné, v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v Rozsudku 10Sž/23/2015, považovať za zákonné. Krajský súd pritom zdôraznil, že preskúmanie ústavnosti uvedeného ustanovenia je zverené do právomoci Ústavného súdu SR. S poukazom na uvedené, musel súd pri posudzovaní odvolacích námietok žalobcu, ktorými napadol rozhodnutie žalovaného a v tej súvislosti pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného vychádzať z prezumpcie ústavnosti zákona o pobyte cudzincov (konkrétne jeho ustanovenia § 120 ods. 2), ktoré žalovaný pri rozhodovaní na daný prípad aplikoval.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250jods. 1 OSP.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, podanie ktorého odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca uviedol, že si nie je vedomý žiadneho konania, pre ktoré by mohol byť dôvodne podozrivý, že ohrozí bezpečnosť Slovenskej republiky alebo verejný poriadok. Obe rozhodnutia správnych orgánov boli založené výlučne len na dôkaze, ktorý podlieha utajeniu, a ktorý žalobcovi nebolo sprístupnené. Žalobca zastáva názor, že prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný správny orgán neumožnili žalobcovi v konaní o udelenie dlhodobého pobytu vyjadriť sa ku všetkým dôkazom tak, ako toto právo garantuje Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2. Podľa Komentára k Ústave SR: „Článkom 48 ods. 2 ústavy sa zaručuje každému, o práve koho orgán verejnej moci rozhoduje, vyjadriť sa k tým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonávajú“.

Podľa žalobcu správne orgány nemajú neobmedzenú voľnú úvahu pri rozhodovaní v konaní o udelenie dlhodobého pobytu. Prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný správny orgán boli povinní uviesť minimálne skutkové zistenia tvoriace podklad rozhodnutia.

Žalobca uviedol, že si uvedomuje, že vo veci ide o stret základných práv na strane žalobcu a na strane druhej práva štátu na zásah do tohto práva pre ochranu jeho bezpečnosti, verejného poriadku a pod., tak ako to uvádza krajský súd v napadnutom rozsudku. Nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, že „pokiaľ správny orgán, ktorý zo zákona rozhoduje v danej veci, dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, v odôvodnení rozhodnutia v súlade s § 120 ods. 2 písm. g) zákona o pobyte cudzincov uvedú iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Preto súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že vzhľadom k tomu, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, musí správny orgán vo svojom rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu.“

V oboch rozhodnutiach, ako aj v administratívnom spise chýbajú nielen dôvody, pre ktoré sa žalobca považuje za nebezpečného, ale absentujú aj skutkové zistenia súvisiace s údajnou nebezpečnosťou žalovaného. Žalobca pod skutkovými zisteniami rozumie predovšetkým jeho „aktivity“, „konania“, prípadne iné skutočnosti, z ktorých prvostupňový alebo žalovaný orgán vychádzali, a ktoré by bolo možné spájať s jeho údajnou nebezpečnosťou. Ak na jednej strane zákon o pobyte cudzincov neumožňuje uviesť dôvody, pre ktoré sa žalobca považuje za nebezpečného, tak rovnako je potrebné uviesť, že na strane druhej musia štátne orgány postupovať v súlade s ústavnými princípmi a právami a platnou zákonnou úpravou.

Z judikatúry súdov, ale aj zo samotného znenia legislatívy SR v oblasti správneho práva vyplýva, že správne orgány musia uviesť skutkovú podstatu vo svojich rozhodnutiach, aby bolo zrejmé, z čoho, pri rozhodovaní, vychádzali. Neobmedzená právomoc správnych orgánov pri zasahovaní do práv jednotlivcov je nebezpečná pokiaľ ide o jej zneužitie. Z danej situácie vyplýva, že štátni úradníci majú k dispozícii neobmedzenú moc, ktorá im umožňuje rozhodovať o právach osôb v rozpore s právami chránenými Ústavou SR a medzinárodným právom. Štát nemôže pod ohrozenie národnej bezpečnosti podradiť akékoľvek konanie alebo správanie osoby, ktoré sa mu nepozdáva. V právnom štáte by správne orgány mali vydávať také rozhodnutia, ktoré nevzbudzujú pochybnosti pokiaľ ide o rozhodovací proces a použitý postup. V danom prípade však rozhodnutie správneho orgánu nevyvoláva vôľu v napĺňanie rozhodnutia, nakoľko absentuje skutková podstata veci a základné odôvodnenie.

Na základe týchto skutočností žalobca uviedol, že nemôže súhlasiť s odôvodnením rozsudku krajského súdu, že „žalovaný dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia.“

Žalobca naďalej tvrdí, že v konaní pred žalovaným správnym orgánom nemal prístup k účinnému opravnému prostriedku a nesprístupnením dôkazných prostriedkov bolo žalobcovi umožnené sa brániť len formálne, ale nie skutočne.

Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 49/2001 „Postup, ktorým súd odníme účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý obsahoval zistenie významné pre jeho rozhodnutie, a vytvorí tak dotknutému účastníkovi konania podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie svojich tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania, je nielen porušením práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj porušením princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie.“

V prípade C.G. a ostatní proti Bulharsku (rozsudok z 24.7.2008, sťažnosť č. 1365/07), ESĽP skonštatoval porušenie čl. 8 Dohovoru v prípade, keď bol sťažovateľ (manžel a otec bulharských štátnych občanov) vyhostený z územia Bulharska z dôvodu ohrozenia národnej bezpečnosti bez toho, aby bol oboznámený s utajovanými informáciami, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie o vyhostení. V tomto prípade ESĽP jednoznačne skonštatoval, že štátne orgány, ktoré rovnako ako v prípade sťažovateľa, neposkytli možnosť oboznámenia sa aspoň s podstatou utajovaných dôvodov, postupovali v konaní arbitrátne.

ESĽP skonštatoval, že takýto zásah do rodinného života sťažovateľa bol v rozpore s právom, pretože sťažovateľ nemal k dispozícii ani minimálnu ochranu proti arbitrárnosti zo strany konajúcich štátnych orgánov. Preto už ESĽP neskúmal, či tento zásah sledoval sledoval legitímny cieľ ak áno, či bol primeraný sledovanému cieľu, ale skonštatoval porušenie článku 8 Dohovoru. V tomto prípade považoval ESĽP za „obzvlášť prekvapivé („particularly striking“), že rozhodnutie o vyhostení neobsahovalo žiadne skutkové dôvody, na základe ktorých bolo vydané, ale obmedzilo sa len na citáciu právnych noriem a stanovisko, že dotknutá osoba predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu“, pričom tento záver bol založený na nešpecifikovaných informáciách, ktoré boli obsiahnuté v utajenom vnútornom dokumente (§ 46 rozsudku). Vo vzťahu k tomu, ktoré činy, resp. konanie alebo správanie sťažovateľov môže predstavovať ohrozenie národnej bezpečnosti, ESĽP skonštatoval, že určenie toho, čo ohrozuje národnú bezpečnosť, prináleží v prvom rade orgánom štátu. To zároveň neznamená, že vymedzenie ohrozenia národnej bezpečnosti môže ísť nad rámec jeho prirodzeného významu („beyond its natural meaning“), inými slovami, štát nemôže pod ohrozenie národnej bezpečnosti podradiť akékoľvek konanie alebo správanie osoby, ktoré sa mu nepozdáva .

Žalobca poukázal na to, že krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 120 ods. 2 je súladná s čl. 6 ods. 1 Dohovoru s prihliadnutím na cieľ - bezpečnosť štátu, ktorý má byť dosiahnutý.“

Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že si je vedomý dôležitosti ochrany bezpečnosti štátu. Taktiež je však potrebné zdôrazniť, že jeho právne postavenie pri ochrane svojich práv pred súdom je v porovnaní s druhým účastníkom konania - žalovaným, v nerovnom sú vyjadrením všeobecného princípu všetkých ľudí pred zákonom a zabezpečujú generálnu ochranu pred diskrimináciou.

V ústavnom poriadku SR sa uznáva ako všeobecne akceptovaný prístup k zabezpečeniu rovnosti v právach len také vychýlenie z univerzálne chápanej rovnosti (zákaz diskriminácie), ktorý má výslovný ústavný základ reagujúci na prirodzené nerovnosti medzi ľuďmi (napríklad čl. 38 Ústavy SR). Cudzincom sa v Ústave SR zaručujú všetky práva uvedené v čl. 46 až 50 Ústavy SR. Ústavne garantovaná rovnosť pred zákonom a rovnosť účastníkov súdneho konania zabezpečuje rovnaké postavenie procesných strán (účastníkov súdneho konania) tak pri aplikácii hmotných, ako aj procesných predpisov. K aplikácii princípu rovnosti zaväzuje aj článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozvedený v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý uvedené spája s požiadavkou po „rovnosti zbraní“ v súdnom konaní (napr. Beer proti Rakúsku, 2004, Baumann proti Rakúsku, 2001, Dombo Beheer B.V. proti Holandsku, 1993, Ankerl proti Švajčiarsku, 1996, Komanický proti Slovensku, 2002) a tiež aj v článku 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

Obsahom rovnosti účastníkov konania je aj právo dostať pred súdom možnosť brániť svoju vec za podmienok, ktoré ich podstatne neznevýhodňujú voči druhej zúčastnenej strane. Podľa Ústavného súdu SR, „všetci účastníci občianskeho súdneho konania, vrátane konania pred správnym súdnictvom majú

rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez znevýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný“⁵. O aplikácii princípu rovnosti účastníkov konania na správne súdnictvo hovorí aj právna teória: „V správnom súdnictve už správny orgán nemá autoritatívne postavenie, ale postavenie účastníka konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. V tomto konaní sa teda uplatňuje zásada rovnosti účastníkov konania, čo znamená, že všetci účastníci konania majú rovnaké procesné postavenie.“

Žalobca poukázal tiež na znenie § 246c prvej vety OSP v súvislosti s § 18 OSP, ktorý upravuje zásadu rovnosti účastníkov konania, ktorá sa vzťahuje aj na správne súdnictvo. V skutočnosti, žalobca nemá vytvorené žiadne podmienky pre účinnú obhajobu svojich práv a najmä na preukázanie toho, že nepredstavuje bezpečnostnú hrozbu. Ústavný súd opakovane konštatoval, že podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Žalobca má za to, že existujú spôsoby a metódy, ktoré mal prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný správny orgán k dispozícii, a ktoré mohol využiť s cieľom zabezpečiť ochranu ústavných práv žalobcu, predovšetkým jeho právo na spravodlivý súdny proces. Avšak, z postupu a oboch rozhodnutí vyplýva, že prvostupňový správny orgán a rovnako aj žalovaný správny orgán sa ani nepokúsili vykonať akýkoľvek pokus o účinnú ochranu práv žalobcu, čo považuje žalobca za vážny zásah do svojich práv. Na základe týchto skutočností má žalobca za to, že napadnutý rozsudok krajského súdu je z uvedených dôvodov nesprávny a nezákonný, a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Do pozornosti súdu dal tú skutočnosť, že v obdobnom prípade (t. j. zamietnutie žiadosti o pobyt z dôvodu existencie utajovanej písomnosti zaslanej zo Slovenskej informačnej služby) podal žalobca odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky prerušil konanie vo veci uznesením č. 10Sža/3/2016 právoplatným dňom 16.05.2016 z dôvodu, že predložil návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky na Ústavný súd Slovenskej republiky.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúvaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10Sža/3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 29. júna 2016 rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 o návrhu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1, čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie tak, že návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal na ďalšie konanie.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ustanovenie § 109 ods. 2 OSP upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať.

V predmetnej právnej veci najvyšší súd vzhľadom k tomu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bol podaný návrh na začatie konania o nesúlade vyššie uvedených ustanovení zákona o pobyte cudzincov s Ústavou Slovenskej republiky a posúdenie tohto ustanovenia je aj dôvodom preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ OSP odvolacie konanie prerušiť.

S poukazom na ustanovenie § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.